

szert 13 a betű, majd
 l. A koczka-rejtvény
 e itt meg az »Irhon«
 k magyaroknak csak
 yarhon, a többi csak
 ahon, se nem Német-
 g és Németország.
 yek ezt a jelzöt nem
 ilyen Irlandia vagy
 a h. nem mondjuk
 d h. sem használhat-
 irejtvény nagyon is
 isérletet, az 1-ső szá-
 ldjétek be: megigá-
 va. — **Cselkó Pista.**
 csak az igazgatóság
 meg; ennek elnyerése
 l nem jár, sőt az ér-
 magyarázó kalauzt is
 on. A szíves üdvözle-
 its **Anna és Vilmos.**
 ól be kellett volna
 gy a ti leveletek meg
 mert G. Vilma igenis
 t, nem tartozván a ti
 k közé. — **Feldheim**
 etnéd, mielőtt nehez-
 y leveled nem jutott
 e »megsérteni« tége-
 választ. — **Döbrentei**
 y szívesen mondtál le-
 rmekek javára, igazán
 jó mamád vigyen el
 mét megfordul nála-
 ő számban.

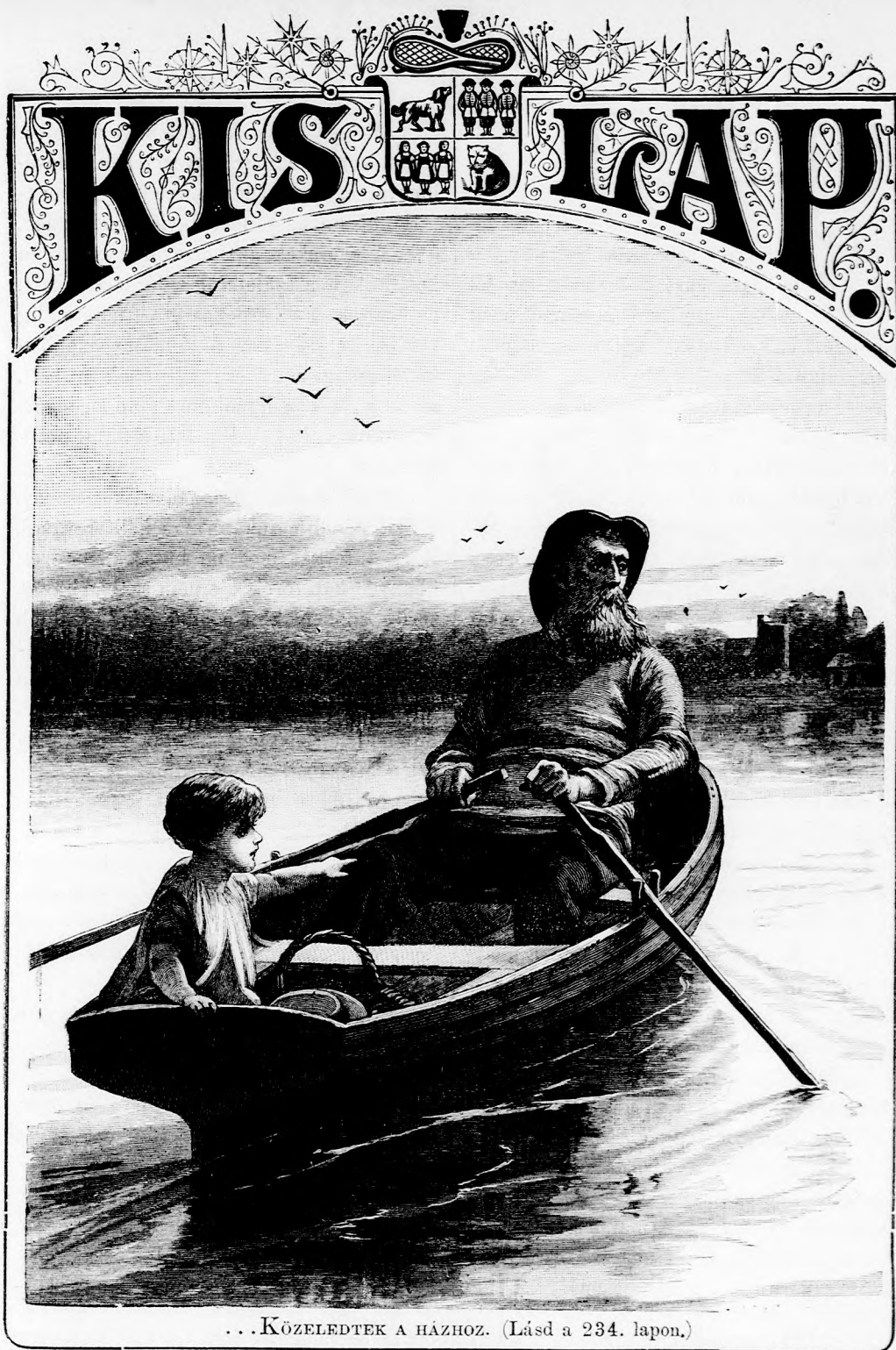
yság.

eknek: *Szende Anna*
 res adakozók: Mama
 r. Béla bácsi 60 kr.
 ly Erzsike, Béluska
 néni 50 kr, Gábi
 20 kr. Josefne k. a.
 Nathalie néni 20 kr.
 zende Anna 1 frt 14

Pester Lloyd czimü
 atva.

jen a kegyes ada-
Forgó bácsi.

sz., Athenaeum épület.
 alat Budapesten.

...KÖZELEDTEK A HÁZHOZ. (Lásd a 234. lapon.)

XXXIV. kötet, 15. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
 Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1888. április 8-án.

A SZÜRKE HÁZ.

— Elbeszélés számos képpel —

(Folytatás.)

RUDI nagyot sóhajtott. Szerette ő a mamát igazán, őszintén, és jól tudta, hogy amit a mama most mondott, az csakugyan úgy van; aggódni fog miatta az egész idő alatt. De elég lesz-é megnyugtatósára, ha Rudikomolyan ígér javulást? Hiszen már sokszor ígérte és tudja Isten, hogy esett, de soha sem lett belőle semmi. Most is ettől félt és azért sóhajtott. De aztán még sokkal komolyabban megfogadta mint máskor és szörnyű módon el volt tökéelve, hogy meg is tartja; mindent csak úgy fog tenni, a mint Matild kisasszony mondja, akár még tanulni is fog — szóval, nem lesz ellene semmi panasz.

Igy aztán megnyugodva értek este pihenőre s Krisztina is, Rudi is sokat gondoltak elalvás előtt a jó mamára és intésére. Krisztina el volt tökéelve, hogy gondos kis mamájok lesz a kicsinyeknek, Rudi pedig, hogy az egész idő alatt igazi bölcs ember lesz.

— Képzem, hogy rettentően unatkozni fogok, ha mindig csak Matild kisasszonyra hallgatok, gondolá. De Isten neki, mamácska kedvéért megteszem.

Másnap korán reggel izgatott kis társaság vonult ki a vasuti pályaházhoz. Külön koci vitt egy egész nagy rakás ládát, csomagot, a kis társaság pedig maga is két egész kocsi töltött be; mert nemcsak az apa és a mama kísérték ki az utra indulókat, de még az öreg dada is ott akart lenni a bucsuzásnál.

Az apa külön kocsiosztályt váltott a vasuti vonaton, hogy a gyermekek a nevelőnővel egészen kényelmesen és háborítatlanul utazhassanak. Ugyis öten lesznek.

A gyerekek, az igazat megvallva, ha busultak is a szüleiktől való válás miatt, de örültek is az érdekes utazásnak s alig várták az indulást. A jó mama azonban kissé szomorúnak és aggódónak látszott, az öreg dada pedig minduntalan sirdogált és jó tanácsokat osztogatott a fiatal nevelőnőnek.

— Tetszik tudni, kedves kisasszony, a Szidikénél leginkább arra kell vigyázni, hogy a torkát meg ne hütse... nagyon könnyen kap torokbajt, nem szabad hűvös, szeles időben kint járnia, vagy legalább is jól be kell kötözni a nyakát... A Benzike meg mindjárt bele betegszik, ha a lába átnedvesedik, pedig nagyon szeret mindenféle vízbe bele gázolni... csakhogy ezt nem szabad megengedni.

Matild kisasszony ígérte, hogy majd vigyáz. De már nem volt sok idő a beszélgetésre, mert csöngettek, be kellett ülni a vasuti kocsiába. Még egyszer elbucsztak tehát. (Lásd a képet a 232—233. lapokon.) Krisztina, mikor az öreg dadát megölelte, oda sugott neki:

— Ne busuljon, majd én vigyázok a kicsinyekre. Megígértem a mamának, majd igyekszem, hogy meg is tartsam.

Ennek nagyon megörült a jó öreg, de még inkább, mikor Rudi ezt sugta bucsuzóul:

— Meg kellett ígérnem a mamának, hogy nagyon okos és illedelmes leszek, mert különben busulna. Meglássák, meg is tartom, pedig előre tudom, hogy ször-

nyen unalmas lesz... viszek könyvet is magammal, majd fogok olvasni... még a kedves pókjaimat is otthon hagytam.

A Rudi ígéreteire nem valami sokat adtak ugyan, de hátha most mégis jobban megtartja? Ez nagyon jó volna, mert attól félt a mama, hogy máskülönben a nevelőnő nem bír vele. Matild kisasszony igen kedves, jó nevelőnő volt, nagyon jól értett a tanításhoz, de szelid és engedékeny lévén, titkon maga is aggódott, hogy ott a falun miképp fog boldogulni a négy gyermekkel, mikor messze lesz a szigorú apa? No de Krisztina és Rudi minden jót és szépet ígértek, a két kisebbik pedig csak azt teszi, amit a két nagyobbik. Így hát bizni lehet, hogy nem lesz semmi baj.

Beültek a kocsiba és kényelmesen elhelyezkedtek. A mint a vonat megindult, egy kis ideig kinéztek az ablakon, de ez nem igen volt mulatságos, mert sűrű eső esett, ködös fátyolba borította a vidéket. Krisztina tehát behúzódott az egyik sorokba és kézi kosárcájából kötést véve elő, nagy szorgalommal dologhoz látott. Rudi is mihamar megunt az ablakon át nézni az esőt, könyvet vett elő a táskából és roppant nyugalommal és komolysággal bele fogott az olvasásba. Maga a nevelőnő is olvasott, Szidike és Benczike pedig, akik mihamar megéreztek, hogy a korai fölkelés megcsorbitotta az álmukat, végig nyújtóztak az ülésen és szépecskén elszenderültek.

Az utazás ilyenképen nagyon biztatóan kezdődött, a gyermekek igazán példásan viselkedtek (Lásd a képet a 228. lapon.) Matild kisasszony titokban hálásan felsóhajtott:

— Reményelem, baj nélkül megérkezünk, nem fognak nyugtalankodni a hosszú uton.

Már ami ezt illeti, Rudinak bizony egy kis félóra múlva nagy kedve lett volna fészkelődni. Mert az már mégis borzasztó, hogy utra keljen és olvasással töltse az időt, mintha otthon leczkét tanulna. Egy ideig még csak erőltette az olvasást, de aztán letette a könyvet és bámult ki az esőbe. Szeretett volna valami jobb mulatságot kitalálni, de hát itt a szűk kocsiban épen semmi tréfára sem volt alkalom.

Hanem egyszer mégis kitalált valamit. Nagy hegyek közt haladtak s a vonat egyszerre csak sötét alagutba robogott be. A sötétben titokzatos, fenyegető morgás hallatszott a kocsi egyik sarkából, aztán dühös vonítás és ugatás.

— Jaj, mi ez! kiáltá Matild kisasszony ijedten. Valami kutya rejtőzik itt a kocsiban, valahol az ülés alatt.

A vonat mihamar kijutott az alagutból s látni lehetett, hogy Szidike és Benczike is meg voltak ijedve. Csak Krisztina látszott inkább boszusnak és így szólt:

— Ugyan Rudi, már is rákezed!

— Mit? Mit kezdek rá? Csakugyan magam is hallottam, mintha dühös kutya ugatna itt valahol.

Krisztina azonban nem engedte tovább folytatnia a rossz tréfát, hanem oda hajolt hozzá és sugott neki valamit, Rudi elpirult és vállvonogatva mondá:

— Jól van no... hiszen persze hogy ígértem... de mikor olyan unalmas!

Hát csak elővette újra a könyvet és olvasgatott. Most sem tartott sokáig a buzgalma és mert egyebet nem tudott kigondolni, hirtelen megszólalt:

— Matild kisasszony kérem, nem gondolja, hogy már ideje volna harapni abból az elemózsiából, ami ott van a kosárban? Megvallom, nagyon éhes vagyok, korán reggeliztünk...

Már ez a beszéd tetszett Szidikének és Benczikének is, sőt még Krisztinának sem volt ellene semmiféle kifogása. A

nevelő pedig örült, hogy a falatozással jócskán el fogják tölteni az időt. Előveték tehát az elemózsiás kosarat, mely tele volt rakva mindenféle jóval. Volt benne sült kappan, kalács, pogácsa, gyümölcs, s olyan lakomát csaptak, hogy még! És nagyon mulatságos is volt az, hogy nem kellett feszesen asztalnál ülni, hanem marokra lehetett fogni a kappan czombot és rágicsálni. Pompásan eltelt vele az idő.

A lakoma után Rudi csöndesebb lett, egy ideig még szundikált is, és minden

...PÉLDÁSAN VISELTÉK MAGUKAT. (Lásd a 227. lapon.)

nagyobb viszontagság és baj nélkül eljutottak arra a kis állomásra, a hol ki kellett szállniok. A hosszas, nyugodalmas ülés után ugyancsak örültek neki, az az örültek volna, ha még mindig nem szakadt volna az eső.

A nevelő a podgyász után nézett s a mint hátrapillantott, látta, hogy Rudi talán próbát tesz, nem felejtette-e el a szaladást, mert oda sem hederítve az esőnek, a már tovább indult vonat után iramodott.

— Meglátom, meddig bírok vele versenyt futni.

Persze, hogy amit Rudi tett, Benczikének is meg kellett tenni, tehát ő is kifutott az esőbe, nagy ijedelmére Matild kisasszonynak.

— Benczi! Jösz tüstént vissza! Egy hétig nem kapsz ozsonnát, ha még egy lépés mersz futni. No hiszen, szépen kezdődik!

Benczike vissza tért és nem sokára Rudi is, mert a vonatot nem sikerült

ogy a falatozással
eni az időt. Elővet-
kosarat, mely tele
jóval. Volt benne
ogácsa, gyümölcs,
ak, hogy még! És
olt az, hogy nem
lnál ülni, hanem
a kappan czombat
n eltelt vele az idő.
Rudi csöndesebb lett,
ált is, és minden

utól érnie. Aztán meg érdekesebb is volt
azt megtudni, mit beszél a nevelő ott
a vasuti szolgálával oly komolyan és
boszusan.

— Bizony nagyon jó lesz, ha utána
néz a pódgyászunknak, kedves barátom,
szólt Matild kisasszony. Három nagyobb
láda van, meg egy kisebb, meg egy kosár,
meg egy csomag...

— Igen is kérem alássan, meg egy
láda, aztán megint egy és még egy: ez éppen
annyi, mint hat
darab. És hova
vitessen?

— Furcsa
kérdés! Hát a
kocsira.

— Igen is
kérem alássan,
a kocsira. De
hol az a kocsi?

— Hol a ko-
csi? Itt kell
lennie. Okve-
tetlenül kell itt
lenni kocsinak
a cserjési bir-
tokról. Teréz

néni bizonyosan elküldte a hintót.

— Cserjésről? Azt jól ismerem,
sokszor megfordul itt, de ma bizony nem
láttam.

— Mondom, hogy itt kell lennie,
szólt Matild kisasszony türelmetlenül.
Nézzen csak kissé körül.

A szolga készségesen távozott s
szétnézett a környéken, de aztán megint
csak azzal a hírrel jött vissza, hogy a
cserjési kocsi bizony nincs itt sehol.

— De hiszen az borzasztó! Gyalog
csak nem mehetünk!

Rudinak azonban éppen ez tetszett.
Ez már aztán kaland volna!

— Messze van az a Cserjés? kérdé.

— Biz az van egy jó óra járásnyira,
felelé a szolga.

— No bizony, hisz az nincs is messze,
annyit könnyen elgyalogolunk, ugy-e
Matild kisasszony? Hiszen otthon akár-
hányszor sétáltunk két óra hosszáig is.

Majd én Ben-
czivel előre me-
gyek. Roppant
mulatságos lesz
az esőben vándorolni, én ezt
nagyon szere-
tem. Add a ke-
zedet Benczi,
induljunk!

Matild kis-
asszony majd
elájult ijedté-
ben. Ez a Rudi
még képes neki
indulni az eső-
nek, sárnak.

— Ne merj mozdulni! parancsolá.

— De itt csak nem maradhatunk?

Krisztina megint suttogásra fogta a
dolgot.

— Ugyan Rudi, mit boszantod már
annyit Matild kisasszonyt? Csak nem
gondolod, hogy gyalog neki indulhatunk
ennek a csataknak? Várj szépen, mig vala-
mikép módját találjuk, hogy juthatunk
Cserjésre.

... A HÁZ ELŐTT VÁRTA ÖKET. (Lásd a 230. lapon.)

Ez nem is volt valami nagyon nehéz dolog, mert a szolga így szólt:

— Kérem alássan, nincs azon mit csodálkozni és nem is olyan nagy baj, hogy nincs itt a kocsi. Most nagy munka ideje van, a lovaknak bizonyosan sürgetős munkát kell végezni s Cserjésen úgy gondolták, hogy ha megjönnek a vendégek, hát fogadnak kocsit itt az állomásán. Van ám itt a korcsmárosnak jó fedett kocsija. Ha tetszik, előhívom.

— Persze hogy tetszik, csak jöjjön gyorsan!

A szolga siettett a faluba és nem sokára visszatért a kocsival.

— Csak az a baj, hogy bent nem fognak mindnyájan elférni, valakinek a kocsishoz kell ülni a bakra.

— Oda én ülök! kiáltá Rudi. Az pompás lesz! Majd hajtom a lovakat is.

— Akkor én is oda ülök! szólt Benczike.

— Jól van, elférünk ott mind a ketten.

— Abból semmi sem lesz! Benczike beül hozzánk, szólt a nevelőnő.

Rudi és Benczike nagy szomorúságára ennek csakugyan így kellett lennie s megindultak.

Kocsin nem tartott egy óráig sem s már ott voltak a Teréz néni háza előtt. A csuf eső daczára is szembe tünt, milyen csinos kedves uri lak ez. Jókora domb oldalán állt, úgy hogy ablakaiból messzire lehetett látni az alatta elterülő völgyre. Maga a ház örökzöld folyondárral volt befutva, előtte a tágas udvaron virágok nyíltak, mögötte árnyas kert terült el, a dombon tul pedig, a hová persze innen

nem lehetett látni: erdők, mezők közt szép nagy halas tó csillogott.

Az érkező kis társaság azonban most nem igen nézegette, mi a szép a vidéken. Még Rudi is megelégtelte a bakon való ülést; mert bár jól be volt burkolva köpönyegébe, az eső mégis ugyancsak mosdatta. Mindnyájan szerettek volna mentül hamarabb fedél alá jutni, ámbátor nem igen biztak benne, hogy valami nagyon jó dolguk lesz annál a Teréz néninél, a ki még csak kocsit sem küldött eléjük. De Teréz néni bizonyosan valami goromba, kegyetlen asszonyság, a ki ugyan csak keveset törődik a mások bajával.

Ez a véleményök azonban mindjárt megváltozott, a mint a házhoz értek. A ház ajtaja előtt várta őket Teréz néni (Lásd a képet a 229. lapon.) egy kedves, jóságos képü öreg asszony. Régi módi szerint volt öltözve, egyszerű szürke ruhában, fején nagy bubos fejkötővel, mely alól kilátszott ősz haja. De annál nyájasabb volt a szava és mosolygása, a mint vendégeit üdvözölte. Az pedig eszébe sem jutott, hogy a kocsi miatt mentegetőzzék, sőt így szólt:

— Szerettem volna a magam kocsiját értetek küldeni, de nem lehetett: épen ma nagyon sürgetős dolog volt a gazdaságban, aztán tudtam, hogy ott ugyis kaptok kocsit, s így majd csak tudtok magatokon segíteni. No, kerüljetez beljebb, az asztal meg van terítve, tudom, hogy megéheztetek.

Az utasok nem is kináltatták magukat, hanem jóízűen falatoztak s mikor elkészültek, Teréz néni így szólt:

— Most megmutatom nektek szobáitokat. Matild kisasszony, majd mi me-

erdők, mezők közt
logott.

ársaság azonban
ette, mi a szép a
egelélt a bakon
be volt burkolva
gis ugyancsak mos-
ettek volna mentül
tni, ámbátor nem
gy valami nagyon
Teréz néninél, a
n küldött eléjük.
yosan valami go-
nyosság, a ki ugyan-
mások bajával.

azonban mindjárt
ázhoz értek. A ház
Teréz néni (Lásd a
y kedves, jóságos
i módi szerint volt
ke ruhában, fején
mely alól kilátszott
jasabb volt a szava
endégeit üdvözölte.
tott, hogy a kocsi
st így szólt:

a a magam kocsiját
a lehetett: épen ma
vlt a gazdaságban,
ott ugyis kaptok
tudtok magatokon
beljebb, az asztal
n, hogy megéhez-

kináltatták magu-
oztak s mikor elké-
szólt:

atom nektek szo-
zony, majd mi me-

gyünk elől. Ti gyerekek jőjjetek szépen
utánunk.

Ezt nyájasan, de oly határozottan
mondta, hogy még Rudinak sem jutott
eszébe előre futni, amit máskor szeretett
tenni. Az emeleten voltak a szobáik: két
tágas, világos szoba; az egyik Matild
kisasszony és a két leányka, a másik
Rudi és Benczike számára. Csinosan de
egyszerűen butorozva mind a kettő s el-
látva mindennel, ami csak kellett.

— Itt majd rakjátok el szépen a
holmitokat a szekrényekbe. De most még
valamit mutatok.

(Folytatása következik.)

KIS REGRUTA.

FERI káplár rá kiáltoz:
»Állj! Vigyázz! Fegyvert
a lábhoz!
Aztán megint azt kiáltja:
»Vigyázz! Fogd a fegy-
vert! Vállra!«

*S hogy felhangzik vezény-
szava:*

*Ugy követi a kis baka.
Ma még játék — mahol-
nap tán
Honát védi a nagy csatán.*

A MENTŐ CSÓNÁKBAN.

(Képpel a czimlapon.)

ÁTTATOK már tengert? Bizony nem
sokan. A kis Juliska pedig látott.
Ámbár soha nem járt tul a tanya
meg a falu határán. Ott pedig rendesen
nem volt egyéb sík fekete földnél, mígnem
egyszerre csak tenger jött a helyére. De
ennek a kis Juliska egy csöppet sem örült,
sőt bizony nagyon veszedelmesnek találta.
Hanem azért mégis áldotta a Gondvisel-
lést, melynek utjai sokszor titokzatosak.

Ott éldegéltek csöndesen a pusztai
tanyán, mikor egyszer aggódó arcczal
jött haza a gazda, a Juliska apja és így
szólt a feleségéhez:

— Nagy baj van, nagyon árad a
Tisza. A ki csak mozogni bír, minden-
kinek menni kell a töltésre dolgozni, mert
ha betörne a víz, elpusztitaná mindenün-
ket. Rakj kenyeret, szalonnát a tarisz-
nyába, aztán jőj te is. Juliska itt marad
a nagyapóval. Ha kell ivó víz vagy egyéb
a nagyapónak, Juliska hozhat neki.

Ezzel a gazda és a felesége elmen-
tek, Juliska pedig ott maradt a nagyapó-
val. Nagyon öreg, törődött ember volt a
nagyapó, egész nap ott üldögélt a padkán,
mert már csak nehezen birt járni és látni
is alig látott. De azért nem elégedetlen-
kedett, mert a fiatalok gyöngéden gond-
ját viselték s a kis Juliska órákig elüldö-
gélt mellette, hallgatva az öreg meséit.

Most is ott üldögélt Juliska, de a
nagyapónak sehogysem volt kedve mesélni.
El-elgondolkozott és felsóhajtott:

— Hej, nem bizom én abban...
veszedelmes az a nagy víz... és ha

betör... mi itt nagyon rossz helyen vagyunk, nincs is hová menekülni.

És semmiképp sem akart mesélni, hanem így szólt:

— Menj játszani, kedves gyermekem... menj szaladgálni... én most álmos vagyok, aludni fogok talán estig is. Menj!

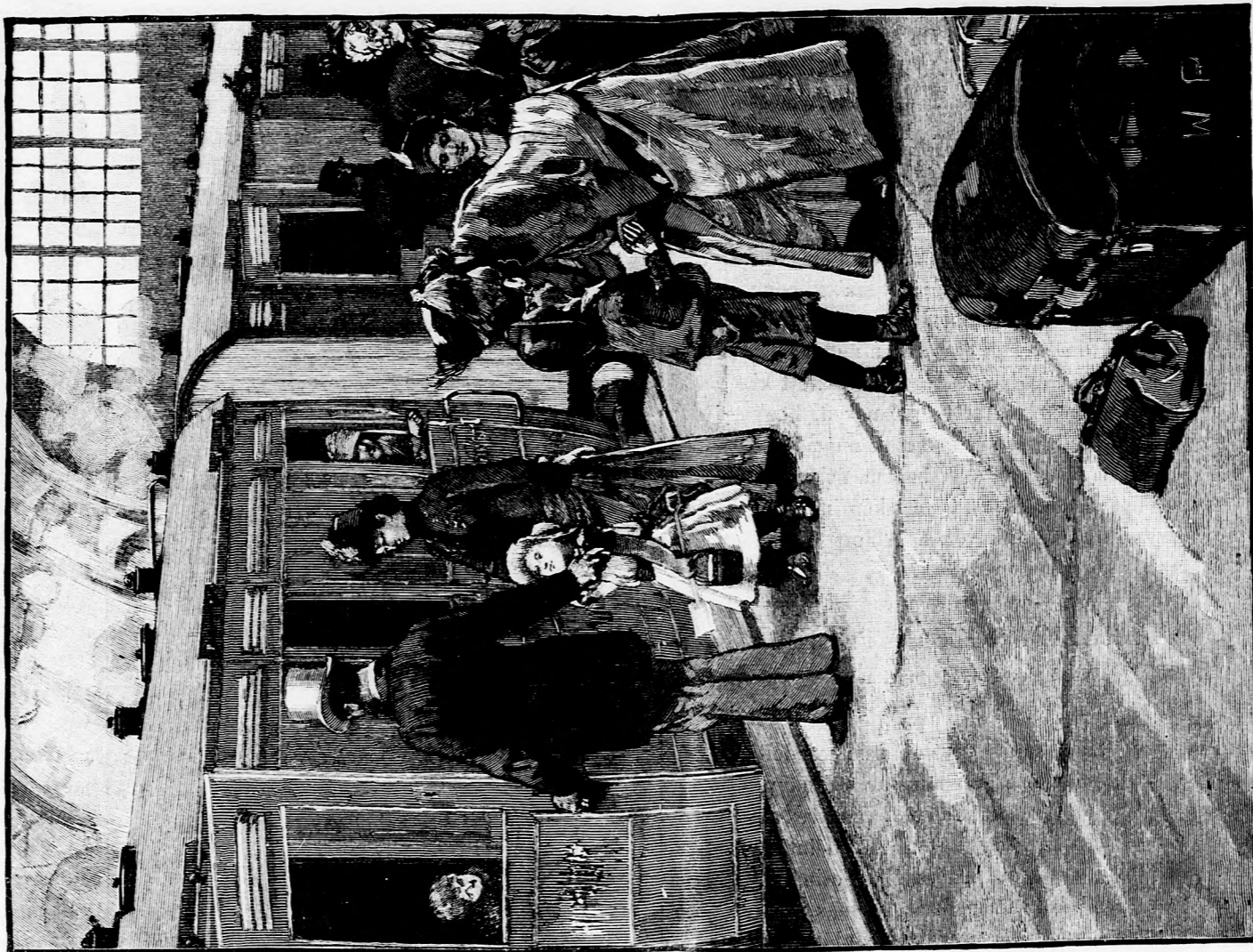
Juliska hát kiment és elbolyongott a puszán. Ismerte ő itt jól az utakat, el nem tévedhetett, kivált mikor egy mértföldnyiről is látni lehetett az ő kedves tanyájakat ott a fák közt. Sokszor elsétált egészen a faluig, mely pedig majd egy órányira volt, kissé magasabb helyen. Ott sok kedves játszótársa lakott s most is, mikor csupa sétálásban feleutján volt a falunak, egyszerre ilyenformát gondolt:

— Megyek a falu felé... bizonyosan ott találok a kertek alatt Mariskát és Katiczát... nagyapó azt mondta, hogy aludni fog, nem baj, ha kissé el is maradok.

Ment is szaporán, kezében a mezőn gyűjtött vadvirággal. És a falu szélén csakugyan ott találta a kertek alatt kedves pajtásait. Megörültek egymásnak és mindjárt hozzá fogtak a játékhöz, vigan voltak, mert azt egyikök sem értette, hogy nem igen messzire nagy veszedelem fenyeget.

Egyszerre azonban meglepetve hagyták abba a játékot.

— Ni, de furcsa! A harang szól.

— Az ám! Pedig még nincs dél... aztán ünnep sincs, hogy misére szólna.

— De nem is úgy szól az, mint más-

kor. Hallgassátok csak... úgy szól, mint mikor tűz van és félreverik.

Csakugyan úgy volt az, félreverték

a harangot. De a gyermekek hiába néztek szét, sehol sem láttak füstöt. Így már semmiképp sem értették a dolgot.

Nem telt bele sok idő, hát mégis csak megértették. A mezőkről ijedten jöttek az emberek, sietve hajtották a lábas jószágot.

— Kiszakadt a töltés, betört a víz, már elöntötte a tanyákat!

Ezt kiáltozták mindenfelé s ezt már megértették a gyermekek is. Nagy lőtás-futás támadt, Juliskára senki sem ügyelt többé.

— Megyek én haza, már bizony ideje is lesz; szólt magában a kis leány.

Megindult s már közel volt a helyhez, a meddig az árvíz ért, mikor egy öreg gazda meglátta és rákiáltott:

— Hova indulsz arra, te gyerek!

— Megyek haza.

— Haza? Hát már ugyan hová mennél arra haza? Nem látod, hogy az egész határ víz alatt van?

— De nekem haza kell mennem, a nagyapó bizonyosan vár reám.

— A nagyapó? Hát hol van a nagy apád?

— Ott kint, az akáczos tanyán.

Az öreg gazda meghökkenve nézett Juliskára.

— De hiszen az a tanya bizonyosan el van öntve, ott ugyancsak magas lehet

a víz. Hát mért nem jött a nagyapád veled ide a veszedelem elől?

Juliska még mindig nem értette egészen, hogy otthon veszedelem van; de lassan-lassan mégis csak rátért, tőle meg az öreg gazda tudta meg, hogy a nagyapó, aki már nem igen bír járni és félig vak, egymaga van otthon a tanyán, mert apa és a mama kimentek a töltésre dolgozni.

— De hiszen így nagy veszélyben van szegény öreg! szólt a jó gazda. A víz bizonyosan benyomult a házba, ki tudja: bír-e az öreg fölkapaszkodni a ház tetejére. De még az is megeshetik, hogy a ház összeomlik.

Erre meg a kis leány rémült meg és keservesen sirni kezdett.

— Ne sirj no! Majd utána látunk mindjárt, hogy segítsünk.

Nem sokára került is csónak s egy izmos révész beleült, Juliskát pedig szintén a csónakba ültették.

— Te a házról s a fákról rá ismerhetsz, melyik a ti tanyátok. Majd mutasd meg, merre kell evezni.

Csakhamar ott eveztek a nagy vizen. Végtelen volt az ár, a meddig a szem ért, csak vizet láthatott s itt-ott emelkedett ki egy-egy tanyai ház vagy facsoport. Juliska már messziről ráismert a házukra s alig várta, hogy oda érjenek. Ebbe bizony még jó idő telt bele, de végre mégis közeledtek a házhoz (Lásd a a képet czimlapon.) s a kis leány már messziről kiáltá:

— Nagyapó! Kedves nagyapó! Hol van?

A ház padlásáról hallatszott a felelet:

— Itt vagyok!

A szegény öregnek, mikor az árviz meglepte, volt annyi ereje, hogy fölkapaszkodott a padlásra. De ott már készen volt arra, hogy a víztől átázó ház összeroskad és eltemeti, — mikor megjelent a mentő csónak. Egy órával később Juliska a nagyapóval már a faluban biztos helyen voltak. De a házuk összedőlt s mikor az árviz elvonult, új házat kellett építeni. De hát ez nem volt valami nagyon nagy baj; örvendtek, hogy túléltek a veszedelmet. S a nagyapó, megölelve Juliskát, áhitatosan mondá:

— A Gondviselés téged választott ki megmentőmnek. Azt sugta neked, hogy menj a faluba, és így nemcsak magad elkerülted a veszedelmet, hanem nekem is segílyt hozhattál, míg másképp mind a ketten itt vesztünk volna. Áldott legyen az Ur keze, mely vezetett!

TÜRELEM RÓZSÁT TEREM.

— Kicsi beszély a kicsinyeknek. —

(Képpel a 236. lapon.)

Három napja egyébre sem gondolt már Laczika, mint arra a nagy-szerű kirándulásra, melyre az iskolás fiukkal fog menni ma délután. Hintát fognak az erdőcskében csinálni, lesz lapdázás, versenyfutás és más mindenféle játék: kétszeresen mulatságos most, mikor hosszú tél után újra fakad a tavasz, zöldül a mező, zeng a sok dalos madár s méhike, pillangó vigan röpked a napugaras levegőben.

Ha már a többi fiuk előre örültek a kirándulásnak, hogy ne örült volna még sokkal inkább Laczika! Még soha, de soha sem volt része ilyesmiben. Ez pedig egy csöppet sem csoda, mert hát Laczika barátunk még nem volt öt évesnél több, iskolába sem járt és az igazat megvallva, még azt sem igen tudta, micsoda fán terem a böti. A néniék fia azonban már nagy fiu volt, diák legény s a néni ajánlotta, hogy az ő fia vigye magával ezuttal Laczikát is. A mama meg is engedte, mert tudta, hogy Béla, a néni fia, igen derék, gondos fiu, nyugodtan rá lehet bízni Laczikát, gondját fogja viselni. Hadd szokják kissé a nagyobb fiuk társaságához. Laczika pedig majd kibújt a bőréből örömeiben, mikor megtudta a dolgot. Már úgy érezte, mintha maga is nagy diák volna.

Mikor a nagy nap fölvirradt, Laczika oly korán kelt föl, hogy legalább ez egyszer ő volt legelőször talpon a házban. Pedig hát csak délután kellett indulni. De a nagy esemény annyira elfoglalta, hogy még a reggeli is alig kellett neki.

— Mért nem iszod a tejedet? kérde a mama.

— Nem vagyok éhes.

— Csak idd meg szépen. Figyelmeztetek, hogy ha nem viseled jól magadat, délután nem eresztelek a kirándulásra.

Már ez olyan fenyegetés volt, hogy Laczika inkább akár tiz pohár tejet is lenyelt volna. A reggeli után pedig olyan lassan másztak az órák, hogy alig lehetett bevárni a delet. Nagy sokára a harangozó végre mégis csak meghuzta a harangot, aztán terítették, ebédhez kellett ülni,

pedig Laczikának igazán nem volt étvágya, már csak indulni szeretett volna. Csakhogy még nem volt ideje. Asztal mellé telepedtek.

— Egyél szépen, inté a mama. Megéhezel ám délután s ha lesz is ott valami ozsonna, a sok nagy fiu közt neked aligha jut a javából.

Laczika nagyot sóhajtott és mivel már nem tehetett másképp, hát csak ebédelt, ámbár ugyancsak erőszakkal kellett lenyomnia minden falatot. Hiszen már mindjárt indulni kell... már talán jó is volna készülődni, mindjárt itt lesz Béla, hogy magával vigye.

Még azonban vége sem volt az ebédnek, mikor a mama, az ablak felé pillantva, egyszerre fölkiáltott:

— No tessék! Mindjárt elrontja a mulatságot!

Laczika ijedten rezzent össze. Ki rontja el? Mi rontja el? Oda nézett ő is az ablak felé és rettentő rémülettel látta hogy — esik az eső!

— No, talán csak afféle kis tavaszi futó eső; mindjárt megszűnik, biztatá a mama. Ha kisüt a nap, nincs semmi baj.

Ez kissé megvigasztalta Laczikát. A mint az ebéd-től fölkeltek, sietett az ablakhoz és nézte az esőt, (Lásd a képet a 236. lapon.) leste, hogy mikor áll el. De biz az makacskodott.

— Ha sokáig tart az eső, akkor nem mehetsz, fiacskám, szólt a mama. Alkalmasint a többiek sem mennek, de még ha mennének is, nem engedem, hogy a nedves füben, sárban velök gázolj.

Már ez nagyon, de nagyon nem tet-szett Laczikának. Most már szörnyü mó-

don sürgetős lett volna, hogy az a gonosz eső megszűnjék. Leste is Laczika az ablaknál feszült figyelemmel. Tizszer is fölesillant benne a remény, hogy már tünik az eső, de épen mikor jelenteni akarta a mamának ezt a jó hirt, újra csak még hatalmasabban zuhogott az eső. Egyszer aztán jött a nénitől az izenet, hogy a rosz idő miatt elmarad a mulatság.

Most már nem leste többé Laczika az esőt, hanem kétségbe esve a pamlagra vetette magát és épen arra készült, hogy roppant szomorúságát hatalmasan bömbölő sirással fejezze ki; de véletlenül ráesett a szeme a mamára, ki a szoba tulsó részében a bölcst ringatta, Laczika féléves kis testvérkáját altatta. Laczika tudta, hogy ha most hangos sirásra fakad, fölébreszti a kicsikét, az is sirni fog s a mamának baja lesz vele. Hirtelen elfojtotta tehát zokogását és csak csöndesen, hangtalanul potyogtatta sűrűn a könnyeit.

Látta-é ezt a mama, nem tudom, de pár percz mulva így szólt:

— Jőjj ide fiacskám. Nekem sürgetős dolgom van, de a kicsikét még rin-

gatni kellene... szépen, lassan... megteszed?

Laczika nagyot sóhajtott. A helyett, hogy maga mulasson, még ő ringassa a kis testvérkét. De aztán szeliden mondá:

— Megteszem, mamácska.

És meg is tette. Szomorú volt, azt nem tagadom, de lassanként bele törődött. Ha már megtörtént a baj, el kell viselni. És elviselte vitézül, meg a sirást is egészen abba hagyta. A mama néha bebenézett s meg volt elégedve, legalább úgy mosolygott, mint a ki meg van elégedve.

Jó félóra telhetett el, mikor ismét benyitott valaki, még pedig senki más, mint Béla.

— No Laczikám, készülj, indulunk!

— Hová? Hiszen még most is esik az a csuf eső.

— Csak tessék, hadd essék! Nem

megyünk az erdőbe, hanem a mamácskám megengedte, hogy én összehívjam házunkhoz a jó pajtásaimat s otthon játszogassunk. Csak azért is vigan leszünk.

— Csakhogy nekem itt kell lennem a testvérkémmél.

— Már nem szükséges, szólt az épen

...NÉZTE AZ ESŐT. (Lásd a 235. lapon.)

lassan... meg-
ajtott. A helyett,
ég ő ringassa a
szeliden mondá:
bácska.
szomorú volt, azt
tagadom, de las-
ként bele törő-
Ha már megtör-
a baj, el kell vi-
i. És elviselte vi-
l, meg a sirást is
zen abba hagyta.
mama néha be-be-
ett s meg volt elé-
ve, legalább úgy
olygott, mint a
meg van elégedve.
ó félóra telhetett
mikor ismét be-
ott valaki, még
ig senki más, mint
a.
— No Laczikám,
szűlj, indulunk!
— Hová? Hiszen
g most is esik az
suf eső.
— Csak tessék,
d essék! Nem
nem a mamács-
én összehívjam
saimat s otthon
zért is vigan le-
em itt kell lennem
éges, szólt az épen

ekkor belépő mama. Már elintéztem a dolgomat.

— És elmehetek? Igazán elmehetek Bélával?

— El bizony. Megérdemled, mert vitézül türted a bajt, csalódást és méltó vagy rá, hogy jutalmad legyen. Ha makranczos és haragos lettél volna, nem mehetnél Bélával, de így azt akarom, hogy csak azért is, akárhogy esik, legyen vidám délutánod.

Volt is, és Laczika talán még soha sem mulatott oly jól, mint ezen a napon. Emlékül pedig megtartotta, hogy ezt azzal nyerte, hogy a bajt türelemmel viselte el.

A SZÉTTÉPETT BÁBU.

*Ó TE bolond Kujtor kutya:
Hozzád valljon mi ütött?
Ha jól látom: a bábúnak
Karja a fogad között!*

*Bolond is vagy, vásott is vagy!
No, csak Bella tudja meg —
Bátyjának szól, s az husággal
Kicserzi a bőrvödet.*

A JÓ SZÁNDÉK.

— Kicsi beszélyke. —

EG CSAK pár nap volt hátra az ünnepi szünidőig s Andor és Zoltán ugyancsak iparkodtak, hogy jó bizonyítványt vihessenek haza. És örültek is, hogy haza jutnak a kedves faluba, mert mégis csak jobb otthon.

Nem volt ugyan semmi bajuk ott a városban sem, a hol iskolába jártak, mert egy kedves rokonai háznál laktak. A bácsiéknak csak egy leánykájok volt, a hét éves Milike, ez meg a legjobban örült a kis rokonok ottlétének, mert így mindig vigabb volt a ház, volt kivel mulatni, játszani. A fiuk is mihamar egészen otthonosan érezték magukat, kivált Milikével és a nénivel; csak a bácsi előtt voltak kissé csöndesebbek, mert a bácsi, bár igen jó és szives, de komoly és szigorú ember volt. De hát őt nem is igen sokat látták, mert dolgai után járt egész nap.

Milike nem igen tudta volna hamarjában eldönteni: Andort szereti-e jobban vagy Zoltánt. Annyi bizonyos, hogy Zoltán mulatságosabb fiú volt, sokkal többet lehetett vele játszani, míg Andor órákig elüldögélt az asztalnál és rajzolt. És amikor rajzolt, akkor miatta ugyan játszhattak a többiek akármit, nem látott, nem hallott semmit, egészen elmerült a dolgába és ha ilyenkor zavarták, szinte megharagudott. Aztán ha rajzolásával elkészült, neki fogott egyéb lecczkéinek. Zoltán már rég készen volt a tanulással, mert sokkal gyorsabb eszű is volt s ez jobban tetszett Milikének. Igen ám, de mikor aztán Andor megmutatta a rajzait, akkor meg

Andort bámulta jobban. Hát még mikor Andor lerajzolta a Milike cziczáját is, oly hiven, hogy szinte azt várta az ember, mindjárt nyávogni fog. Azt Zoltán is elismerte, hogy ebben bátyja a mester.

— Remélem is, te kapod meg a legjobb rajzra kitűzött díjat, mondá.

— Azt nagyon szeretném, felelé Andor szerényen. Akkor még nagyobb kedvvel rajzolnék.

— No, akkor inkább ne kapd meg, szólt Milike, mert akkor már éppen soha sem fogsz velünk játszani. Hiszen már tudsz eleget!

— Dehogyan tudok! Még sokkal többet kell tanulnom. És ha nagy leszek, akkor majd festeni fogok és híres festőművész leszek.

— Oh, ezt egy csöppet sem irigylem, így mindig a szobában kell majd ülnöd, az pedig unalmas. Én huszár leszek, lovagolni fogok, csatába megyek és megverem az ellenséget.

Milike nem szerette a verekedést, azért inkább az Andor pártját fogta. Javában vitatkoztak, mikor belépett a bácsi. Megtudta, miről foly a vita s így szólt:

— Hadd lássam, milyenek a rajzaid?

Andor kissé röstelkedve adta elő. A bácsi látható örömmel nézte.

Valóban csinosak. Ugy látszik, csakugyan van tehetséged a rajzoláshoz. Csak iparkodjál, jeles ember válhatik belőled. Ha az év végeig így haladsz, majd én is adok neked valamit jutalmul és emlékül.

Ezzel a könyves szekrényéhez ment s egy jókora albumot vett elő.

— Hajdan én is nagy kedvvel rajzolgattam, de aztán abba kellett hagynom. Abból az időből való ez a szép könyvem, becses rajzokkal, mintákkal. Ha szorgalmas maradsz, tied lesz.

Megmutatta a szép rajzokat s Andornak szinte ragyogtak a szemei az örömtől. A bácsi aztán ismét eltette a könyvet.

Andornak ettől fogva mindig eszében járt az ígért szép jutalom s ezt nem is titkolta.

— Jaj, csak már vége volna az iskolának! Nem fogok addig aludni sem, míg azt a rajz-könyvet meg nem kapom.

Milike meg akárhányszor mondá:

— Nem is tudom, mért nem adja oda apácska mindjárt, mikor ugyis neked szánta.

De hát nem adta s ebbe bele kellett nyugodni. Pár nap múlva beköszönt az ünnep és utra készültek. Elutazott Milike is. Szülei megengedték, hogy egy kedves barátnőjéhez menjen pár napra falura. Milike reggel ment el, délben a fiukért jött kocsi. A néni utána nézett, berakták-e ládájokba, ami szükséges. Egyszerre azonban meghökkent, egy könyvet vett ki a ládából és bement vele a bácsihoz.

— Te adtad ezt a rajz-albumot Andornak? A holmija közt találtam.

A bácsi arcza nagyon elkomorodott.

— Én csak ígértem, de még nem adtam oda neki. Oh, ez már mégis csuf dolog!

Rögtön hívatta Andort és szigoruan kérdőre vonta, hogyan merte elvenni a rajz-kötetet? Andor eleinte csak ámult, nézett, nem értette, aztán váltig mondotta, hogy ő nem vett el semmit.

s nagy kedvvel rajz-
ba kellett hagynom.
ez a szép köny-
al, mintákkal. Ha
ted lesz.

ép rajzokat s Andor-
a szemei az öröm-
ét eltette a könyvet.
gva mindig eszében
talom s ezt nem is

vége volna az isko-
lig aludni sem, míg
g nem kapom.

hányszor mondá:
m, mért nem adja
mikor ugyanis neked

a s ebbe bele kellett
mulva beköszönt az
ék. Elutazott Milike
k, hogy egy kedves
pár napra falura.
el, délben a fiukért
tána nézett, berak-
szükséges. Egyszerre
egy könyvet vett ki
bele a bácsihoz.

ezt a rajz-albumot
a közt találtam.

nagyon elkomorodott.
értem, de még nem
ez már mégis csuf

Andort és szigoruan
an merete elvenni a
eleinte csak ámult,
aztán váltig mondo-
tt el semmit.

— Ne tagadd! Minap mutattam
neked s most aládában találták. Ez csuf
dolog, ez lopás! Már így nem fogsz bol-
dogulni, barátom! És tőlem ugyan nem
kapsz jutalmat. És makacs tagadásoddal
csak gonoszságodat bizonyítod.

Igy aztán nagyon rossz kedvben
indult Andor haza. Gondolkozott, töpren-
gett, kedvetlen és szótalan volt s otthon
is az egész ünnep alatt alig volt egy vidám
perceze. El volt rontva egész vakációja s
Zoltán ugyancsak faggatta, mi a baja.
Andor nem mondta meg, de azt észre
lehetett venni, hogy mikor a szünnapok
leteltével vissza kellett menni a bácsiék-
hoz, csak még kedvetlenebb lett.

Zavartan, sápadtan lépett be a
bácsiék házába — de ott meglepte valami
és még inkább meglepte Zoltánt. Milike
nem futott vigan eléjük, mint máskor,
hanem zavarodottan, kisírt szemekkel
állt félre. De a szigorú bácsi annál nyája-
sabban sietett Andorhoz, megölelte és így
szólt:

— Kedves fiam, ártatlanul szenved-
tél, most már tudom. Képzelem, meny-
nyire el volt rontva a szünnidőd, mennyit
báncskodtál a csuf gyanumiatt, mellyel ter-
heltelek. De már kiderítettem az igazat.
Itt a bűnös!

És előhuzta a sarokból Milikét.
Andor nagyot nézett.

— Igen... én hibáztam, szólt Milike.
Pedig... pedig jót akartam... Mivel oly
nagyon vágyódtál a rajzkötetre és ugyanis
neked volt ígérve, hát mielőtt elutaztam,
betettem a ládádba, azt hittem, mindegy
apácskának, mert ugyanis neked szánta, ne-
ked pedig örömed lesz, azt fogod hinni,

apácska adta oda. Oh... bocsáss meg,
hogy szomorúságot okoztam neked.

Andor persze szívesen megbocsátott
s jó kedve mindjárt visszatért. A bácsi
pedig így szólt:

— A kellemetlen órákért kárpótlásul
most már csakugyan oda adom a rajzokat.
Te pedig, kedves lányom, de ti is, fiaim,
okuljatok és ne feledjétek, hogy a jó
szándék maga nem elég, meggondolás is
kell hozzá, mert oktalan módon csupa-
merő jó szándékból is nagy bajt szerez-
hetünk másoknak és magunknak.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

*A húsvéti szt. ünnepek alatt sok
felől érkezett szíves üdvözletekért forró
köszönetemet és vizonzásomat! — Engel
mann Szidi.* Amit munkáskád megjelenése
fölött érzel, azt a méltánylás fölött való elég-
tételnek lehet inkább nevezni, mint hiúságnak.
s azért élvezd ki örömedet teljesen. A többi
elvan igazítva. — *Dull Ágnes.* Elbeszélésekben
csak a valószínű az igaz, a rendkívülit maga a
természet szolgáltatja. A rendkívüli, ha meg-
történt, jogot váltott rá, hogy megemlékezzünk
róla. Rendkívüli p. a hat lábú bárány, a lábával
hegedülő Unthan, a fészekbitorló veréb ellen a
társai közt segítséget kereső fecskepár (mindeze-
ket magam láttam) s több efiéle. Ha tehát a te
madárhistóriád igazán úgy esett volna, amint
előadod: fölötte érdemes volna a közlésre; mert
»kigondolni« sok furaságot lehet. Más a mese,
amelyet csak példa kedvéért mondunk el. —
Szabadi Árpád. Reményem, ezután is meg-
leszünk elégedve egymással. — *Goldstein Áron.*
Szívesen látlak. — *Szokoly Andor.* Amerikában
még nem voltam, amit eléggé is sajnálok. Ott a
messze Californiában sem fogsz te megfede-
kezni a te édes szülőházadról. — *Weisz Ármán.*
Több tudósítást vettem, hogy a szindarab elő-
adása mindenképen sikerült. A »F. b. sz.« II. r.
még nem jelent meg. — *Sovány Dezső.* Hiba
nincs benne, de a mondás tökéletlen: mert az
ember sebesen is halad, de lassan is czzammog-
hat. — *Springer Károly.* Jó. — *Kesereő Bari.*
Mulatságos. Rajzokkal adom ki. — *Lackenba-
cher Jenny.* Köszönettel vettem és átadtam. —
Szapáry Emi. Még egyre gyűjtöm, míg az én
kis olvasóim is úgy akarják. Köszönet. — *Löwy*

Laczi. Ügyes, de közlését nem engedi a szerénység. — **Rechnit (?) Bella.** Hiszen annak a legelmébb főrésze már megjelent. Az, hogy piczulat rajzolsz melléje, nem emeli, csak bővíti. — **Andaházy Klára.** Az a név, kiválóan politikai jelentőségű lévén, nem való a »K. L.«-ba. De csinálva jól van. — **Melzer testvérek.** Gyöngéd érzelmeitek nyilvánítása meghatott. Szívöl viszonzom. Az ígéretnak nagyon örülök. — **Andaházy Etelka.** A második csakugyan beválik. — **Vimmer Irénke.** Szeretetreméltó soraidnak megörültem. — **Posztóczky Margit.** Én könyvekkel nem kereskedem. Fordulj az Eggenberger czéeghez (Ferencziek-tere), a mely a »F. b. színházának« kiadója. — **Ullmann Károly.** Az, hogy csak megad adtad az 50 krt arra a némes czéla, derék; de fontosabb az, hogy az éhezőknek jutott. — **Wolf Julcsa.** Ne feledd, hogy a »K. L.«-nak már XXXIV. kötetét írom. — **Kontra Miska, Bacher Ernő.** Üdvözet. — **J. A.** Intézkedünk. Terézke szembaja miben áll? — **Sonnenfeld Alice.** Az a kis baba: leánya, és miskolczi termés. — **Scharl testvérek.** Ha jó, közlöm. De azt is csak ha takarosan írt s nem rongyos szélű levélben kapom. — **Hevessy Lenke.** Szívesen fogadom. E rovat figyelmes olvasása alatt rá térhetél, hova fordítom. — **Csernák Róbert.** Kezdőtül elég jó írás. — **Bartholomeidesz Zoltán.** A változás nekem tetszik, de teljes fölszereléssel küldjed be. — **Feleki József.** Kis olvasó társaidról nem tehetem föl, hogy színészek nevét ismerjék, bárha jelesek különben hosszas predikátum nélkül is. — **Öfner Ödön.** Leírásod élénk. Csakhogy nagyon is általánosságokban mozog. Leveledet tisztábban írjad, a papirosát is körül nyirjad. — **Paul Honka.** A Jóska (s nem a Joska) csak kedveskedő kicsinyítése a Józsefnek; a nagy hazafi neve pedig Kossuth és nem Kosuth. Végül az ilyen nevet a feladványban teljesen ki kell meríteni. Hol maradt hát még a: *kajla, zok, tok, kos, kut, salak, alak, lak, talaj* stb? — **Lövy Helena.** Vagy 19 éve, hogy hasonló kéreessel fordulnak hozzám sokan az én kis hiveim közül. S eddig nem teljesítettem. Ennek persze oka van. Gondolkozzál csak fölötte, mi lehet az? Leveledet máskor ne porozd be. Ez nem illik. — **Korláth Dénes.** A fővároshoz legközelebb eső kőszénbánya Salgó-Tarján. — **Schlesinger József.** A kis papiros rongyocska, melyet soraidhoz mellékelél, levélbontáskor szerencsésen kiperdült a nyitott ablakon, a tavaszi szellő legott a szárnyaira is vette s meglehet az is, hogy hozzád repült vissza. Mi az, hogy: »Lopér 12-én«? Helynév az vagy valamely ismeretlen hónap? Világosíts fel. — **„Erzsike“.** Ép ugy lehetne »Edith«. De bár jórészt rég taposott uton jár, mégis mutat helyel-közöl jó előadást. A közölhetőség mér-

tékét azonban nem üti meg. A kéziratot e hó végeig elteszem. — **Rechnitzer Irén.** Ami minden mythologiai tankönyvben benne foglaltatik, az nem való a »K. L.«-ban való közlésre. Ilyen a Dädalus és Icarusról szóló hajdani regé. Akiben megvan a munkakedv, azt nem kell buzdítani. — **Sáska Béla.** Legjelesebb porcellángyárak az országban a Zsolnayé Pécssett s a Herendi Veszprémmegyében. Ezeknek az egész művelt világon nagy híruk van. — *Több levélről a jövő számban.*

BÜNTETÉS.

A következő leveleket azért nem vehetem tekintetbe, mert: *Z. E.* küldeménye rongyos szélű, *H. S., E.* és *A.* levele szintén jezt az illemhiányt mutatja, *B. D., K. A.* és *G.* írásai hasonlókép.

Kérlelhetetlen szigorussággal fogom követelni ezután is a *tiszta* írást és *tisztességes* alakot. Mondtam már elégszer: a szép írásra nézve, ami nem adatott mindenkinek, enyhébb vagyok

F. b.

Jótekonyság.

Ha szükség, inség enyhítéséről van szó: ti kedves gyermeceim nem is várjátok, hogy felszólítsalak az adakozásra — önkényt járultok a felebaráti szeretet oltárához és közületek kiki a maga tehetsége szerint, de mindnyájan jó szívetek teljes melegével igyekeztek segíteni, engem kérve fel a közvetítésre.

Mindig rám biztátok, hova mennyit szánjak filléretekből.

Most, hogy újabb vizárak és tüzek pusztítottak drága hazánk sok vidékén: ezek felé kell fordulnunk adakozásainkkal — s így, megszüntetve az »éhező és fázó gyermekek javára« folyt adakozásokat — gyűjtésem eredményét a sújtott vidékek nyomorának enyhítésére fordítom.

A víz- és tüzkárvallottak gyámolítására adakozott: Schauer Leona 1 fnt 50 kr.

Ez adomány a »Nemzet« czimű napi lapban van kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón.

Forgó bácsi.